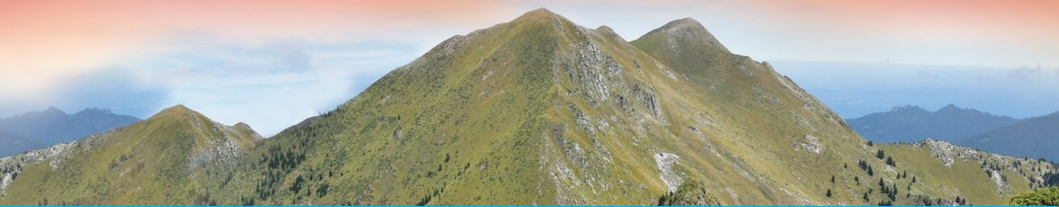

ILJA GORT

VRIJE VOGELS

roman

Het leven van een Nederlandse wijnboer in Frankrijk
wordt op z'n kop gezet door de leider van een motorbende

LEESFRAGMENT

Ilja Gort

Vrije vogels

roman

GORT
PUBLISHERS

1e druk, april 2022

© 2022 Ilja Gort, Saint-Romain-La-Virvée

Gort Publishers, Amersfoort

ISBN 978-90-831414-3-5

NUR 301

Omslagontwerp & typografie: Ilja Gort & Caroline d'Hollosy

Foto auteur: Caroline d'Hollosy

www.gortpublishers.nl

GORT
PUBLISHERS

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en /of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotografie, scan, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Waarom zou iemand de waarheid spreken wanneer hij er meer bij gebaat is te liegen?’

– *Plato*

‘In je ziel huizen twee wolven: de een vals, de ander liefdevol.
Degene die je voedt, overwint.’

‘Maar welke zal ik voeden?’

‘Allebei.’

– *De bocht in de rivier, VS Naipaul*

*Vrije vogels is het vervolg op mijn vorige roman **Bed & Breakfast** waarin ras-optimist Abel en zijn doortastende vrouw Angela een **B&B** beginnen.*

In dit boek zijn alle aanlooppromblemen opgelost en genieten ze van hun heerlijke Zuid-Franse leventje. Maar dan komt de leider van een Brabantse motorbende verhaal halen en wordt alles op zijn kop gezet. Abel en de bendeleider vertrekken per Harley Davidson op een roadtrip door het woeste Pyreneese berglandschap. Bijgestaan door een bijzondere ezel begint hun barre tocht vol spectaculaire avonturen.

Hieronder een aantal korte scènes waarmee je een beeld kunt vormen van het verhaal.

(Vrije vogels is weliswaar een vervolg, maar ook heel goed afzonderlijk te lezen).

*** LEESFRAGMENT ***

Hoofdstuk een

Ondanks dat het al negen uur 's avonds was, hing er nog een lome warmte over het land. Abel en Angela zaten in een lekkere luie plofbank op het achterterras van hun winddomein bij de met mos begroeide waterput die als tafel diende. Het terras was omringd met oude stenen drinkbakken waar bloemen in groeiden. Je kon er genieten van de avondzon en uitkijken over

de wijngaarden in het lage licht, terwijl de schaduwen die de cipressen over de heuvels wierpen ongemerkt langer werden.

Met een voldane zucht schoof Angela onderuit in de kussens. ‘Wat zitten we hier fijn, Aab...’

Abel drukte een kus op haar krullen. ‘Kan niet fijner, lieve schat. Dit is leven zoals God het bedoeld heeft.’ Hij ontkurkte een fles wijn. ‘De afgelopen periode was zwaar, maar ik weet zeker,’ zei hij terwijl hij de glazen vulde, ‘dat we nu een mooi jaar tegemoet gaan.’

Plotseling werd de stilte uiteengereten door een klap van scheurend metaal en een claxonstoot die macaber lang bleef aanhouden. Abels hand schoot uit, een plas bloedrode wijn spatte over de tafel.

‘Merde! Wat is dat!?’ Hij sprong van de bank en rende de binnenplaats over.

Een zilvergrijze Renault Clio was tegen een pilaar van de poort geknald. De voorkant zat in elkaar, een bewegingloze figuur lag over de ontplofte airbag. De claxon bleef monotoon doorhuilen alsof hij een lange streep zette onder een mensenleven.

Abel trok het portier open. Het lawaai stopte. Achter hem verscheen Angela. ‘Leeft hij nog?’

Langzaam tilde de man zijn hoofd op.

‘Bonkers!’ riep Abel.

Aan de keukentafel nam inspecteur Bonkers van de centrale recherche Amsterdam, afdeling internationale drugscriminaliteit, een flinke slok van zijn cognac en slikte die zacht kreunend door. Hij streek de lok sluik blond haar van zijn voorhoofd, zette zijn glas neer en masseerde zijn nek. ‘Ik kom net uit Nederland. Er is stront aan de knikker.’

‘Shit,’ zei Abel. ‘Wat dan?’

‘Big shit. Ik kom jullie waarschuwen.’ Hij nam een slok cognac en voelde hoe die langzaam zijn slokdarm verwarmde. Toen zei hij: ‘De Kolonel is vrijgesproken.’

Een paar dagen later schrikt Abel midden in de nacht wakker...

Dwars door het gebulder van de storm heen had hij iets gehoord. Een auto? Op dit uur? Hij spitste zijn oren. Maar afgezien van het donderende natuurgeweld hoorde hij niets meer. Hij draaide zich om. Nu ga ik slapen. Kom op. Meteen schoot hij overeind. Het poorthek piepte! En dat kon niet, want vóór het naar bed gaan had hij dat expres zorgvuldig gesloten. Geruisloos stapte hij uit bed, kleepte zich aan en sloop op zijn tenen de slaapkamer uit.

In de duistere keuken keek hij door het raam. De maan ging schuil achter zwarte wolken, door de regen die onophoudelijk neergutste kon hij de poort niet goed ontwaren.

Ver weg in de bergen rommelde een donderslag. Hij draaide de keukendeur van het slot en stapte naar buiten. De storm rukte aan zijn kleren. Met zijn hoofd tussen zijn schouders tegen de plensbui liep hij naar het hek en bekeek het slot. Ondanks dat hij het open had horen gaan, zat het dicht, de grendel was er zelfs aan de binnenkant voorgeschoven. Verbaasd draaide hij zich om en liep terug.

Plotseling klonk achter hem een stem. ‘Hé Fransman!’

Hij verstijfde. Van schrik vergat hij adem te halen. Langzaam draaide hij zich om. Door de regensluiers kon hij niets onderscheiden.

Opeens verlichtte een bliksemflits een donkere gedaante, groot en onverzettelijk als een rotsblok. Verankerd in de aarde

als een zwarte demon, omhooggekomen uit de hel. Wijdbeens in zijn lange leren jas leek hij de nacht naar zich toe te trekken. Traag strekte hij zijn arm en richtte een pistool op Abels hoofd. 'Aju Fransman. Je bent dood.'

Daar stonden de twee zwarte gestalten in de regen die onafgebroken op hen neer kletterde; de man met het kletsnatte jesushaar in slierten voor zijn gezicht, tegenover de dreigende zwarte engel der wrake. Een bliksemschicht zette het tafereel in een angstaanjagend wit licht. Even later gevolgd door een donderslag die de grond onder hun voeten deed trillen.

Opeens deed Abel iets totaal onverwachts. Hij liep naar zijn aanvaller, sloeg zijn armen om hem heen en trok hem tegen zich aan. 'Sjeng!'

Sjeng besluit een tijdje te blijven en Abel laat de bendeleider zijn wijn proeven.

In het schemerduister van de wijnkelder stonden de twee mannen rond een barrique die als statafel diende. Abel schonk twee glazen rode wijn in en schoof er een naar zijn gast. Die sloeg zijn machtige klauw om de kelk om het in één teug te ledigen.

'Ho, stop!' riep Abel. Hij legde zijn hand om de massieve knuist en schoof die omlaag. 'Met je duim en twee vingers bij de steel vasthouden. Anders degradeer je jezelf tot een gorilla. Wat in jouw geval misschien...' Halverwege besepte hij dat deze grap wellicht verkeerd kon vallen en deed er het zwijgen toe.

Met een verstoord gegrom liet de Kolonel hem begaan.

'Eerst moet je kijken,' ging Abel door. Hij hief zijn glas naar het kelderraam en tuurde met één oog dichtgeknepen naar de

inhoud. ‘Zo dus.’

De Kolonel keek hem niet-begrijpend aan. ‘Kijken? Ik zie dat er wijn inzit. Dat is al erg genoeg.’

‘Het is om de kleur te beoordelen.’

‘Het is rooie wijn.’

‘Ja, maar aan de kleur kun je de kwaliteit beoordelen.’ Hij bracht zijn glas omlaag en stak zijn neus erin. ‘En dan moet je eraan ruiken. Dat heet “het bouquet nemen”’

De Kolonel keek hem aan alsof hij gek geworden was en kiepte zijn glas in één keer achterover. Het bleef stil.

‘En?’ vroeg Abel. ‘Lekker?’

De Kolonel staaarde hem aan met de blik van iemand die zojuist aan een pan doorgekookte hondenpens heeft geroken. Toen deed hij bedachtzaam zijn mond open en liet een secondenlange boer die als een onweer over de vaten in de kelder rolde. Dit oergeweld bekroonde hij met een welgemeend ‘gad-verdamme!.’

Inspecteur Bonkers zet Abel onder druk om een envelop af te geven bij, Kaiser Ehrlich, een tipgever; Sjeng besluit Abel te helpen.

Buiten klonk woest motorgebrul. Voorzichtig maakte Abel zich los uit Angla's omhelzing en liep naar Sjeng die in het zadel van zijn motor ongeduldige armgebaren naar hem maakte. Abel zwaaide zijn been over de buddy seat en ging achterop zitten.

‘Gaan!’ riep Sjeng en rukte aan de gashendel. Abel kuelde zowat achterover en sloeg zijn armen om het middel van de bendeleider. Terwijl ze de poort uit denderden zat Abel met zijn

neus tegen de brede rug met het doodshoofd en de bloederige dolk door de schedel. Het rook naar zweet, leer en gevaar. Hij snoof de lucht op. Misschien dat hij daardoor niet merkte dat hij zachtjes de melodie neuriede van 'Born To Be Wild'.

De eerste overnachting...

De hotelkamer was klein en benauwd en omdat hij direct boven de keuken lag hing er een sterke geur van verbrand vet. De ene helft werd in beslag genomen door een rommelig tweepersoonsbed, de andere door een driezitsbank vol vlekken waarvan je herkomst maar liever niet zou willen weten.

Sjeng liet zich op het bed ploffen. 'Jij mag op de bank.' Hij trok zijn laarzen uit en ging gekleed op de dekens liggen.

Lijdzaam schikte Abel zich in zijn lot. 'Eigenlijk hè,' zei hij op vertrouwelijke toon terwijl hij zich uitkleedde, 'zijn wij een gouden team.'

'O ja?' bromde Sjeng ongeïnteresseerd.

'Ja. Yin en yang, weetjewel. De duivel en de engel. Jij de power, ik de brains.' In zijn onderbroek strekte hij zich uit op de bank en probeerde het zich gemakkelijk te maken. Wat niet meeviel, want zijn onderbenen bungelden een halve meter over de leuning. 'Maar anderzijds,' ging hij door, 'zijn wij ook best wel een beetje hetzelfde.'

'Jij? Hetzelfde?'

'Ja. Ik ben ook een anarchist, ik hou me ook niet aan de wet, niet zo erg als jij, maar toch. Ik vind het wel gaaf om een beetje aan de zelfkant te leven. Vrije vogel weetjewel!'

'Wat is de zelfkant?'

'Nou eh gewoon,' Abel zette een Darth Vader-stem op en zei dreigend: 'The dark side...'

Sjeng liet het er maar bij.

‘Nou,’ hield Abel aan. ‘Het is toch zo?’

Sjeng zuchtte. ‘Jochie, hoe ik leef, wat ik doe, daar weet jij helemaal geen ene reet van. Je hebt niet het flauwste benul.’ Hij lachte smalend en deed Abel na. “De dark side...” Jij hebt misschien ooit, ergens een keer een heel klein beetje gesnuffeld aan wat jij denkt dat “de dark side” is. Maar ik ben erin geboren, erdoor gevormd. Ik ken niks anders.’ Hij draaide zich op zijn zij. ‘En nou je kop houden, want ik ga slapen.’

Kaiser Ehrlich blijkt Sjengs boekhouder te zijn. Bij een schietpartij met hem, raakt Sjengs Harley total loss en Abel bleseert zijn been. Met behulp van een halfwilde ezel sleept hij zich voort. Ze overnachten in een half ingestorte schuur in de bergen.

Sjeng en Abel zaten op stobalen bij het vuur, de vlammen wierpen een flakkerend licht op hun gezichten.

Abel krabbelde overeind. ‘Even dat beest halen.’

‘Hoezo? Gaat ie op de barbecue?’

‘Ezels zijn gezelligheidsdieren, die willen bij de mensen zijn.’

Abel kwam weer binnen, de ezel aan het touw achter zich aan. Hij trok een baal stro uit elkaar en spreidde dat uit op de grond. ‘Zo, kijk ’ns Plato. Ga maar lekker liggen. Gezellig hè?’

‘Plato?’ zei Sjeng.

‘Ja, zo noem ik hem. Plato, dat was een Griekse filosoof. Volgens hem waren de drie belangrijkste waarden in het leven goedheid, rechtvaardigheid en waarheid.’

‘Alledrie gelul,’ zei Sjeng.

Abel glimlachte. ‘Hoe dan ook, als je een dier een naam geeft luistert hij beter.’ Hij klopte de ezel op zijn flank. ‘Ga maar liggen, Plato.’

De ezel flapperde even met zijn linkeroor, bleef staan en begon van het stro te eten.

‘Ook goed,’ zei Abel en liet zich weer op de grond zakken.

De volgende dag hervatten ze hun tocht.

Uur na uur zwoegden Abel met de ezel door een onbarmhartig landschap van lage, kromme bomen en stekelige struiken. Hoog boven hem gaapten hier en daar holen in de rotswand waar witte strepen vogelmest uitdronen. Sjeng liep een eind voor hem uit. De zon scheen nu recht op hen neer en Abels hoofd liep rood aan van de warmte.

Plato leek nergens last te hebben. Af en toe bleef hij staan en knabbelde aan een plantje dat zijn interesse had gewekt. Voor Abel een mooi moment om even op adem te komen. Hij kwam steeds langzamer vooruit, maar Sjeng wachtte niet.

‘Het ontbreekt er nog maar aan dat er gieren boven mijn hoofd cirkelen,’ gromde Abel tussen opeengeklemd tanden. ‘Maar ik verdom het om die patjepeeër te vragen op me te wachten...’ Hij klopte de ezel op zijn hals. ‘Sorry hoor Plato, dat ik je heb ontvoerd uit je dromerige bloemenweide. Ik hoop dat je niet al te boos op me bent.’

‘Ben je mal,’ zei Plato. ‘Waarom zou ik? Ik heb het goed. Bovendien, ik neem het niet zo serieus allemaal. Je moet niet vergeten dat we maar op een grote bol door de lege ruimte zweven. Wij stellen niets voor. Nog minder dan stofjes in de eeuwigheid.’ Hij boog zijn kop naar de grond, trok met zijn tanden een bosje gras uit en voegde daar kauwend aan toe: ‘Daarom voel ik me gemeenlijk wel oké.’ Hij knipoogde naar Abel en grinnikte: ‘Zou jij ook ’ns moeten proberen.’

In de bergen naderen Abel en Sjeng het klooster, de verblijfplaats van Sargon, aka 'de Monnik', een drugsbaron die zijn lijfwacht op de twee afstuurt.

Sommige moordenaars zien er bedrieglijk onschuldig uit. Een vriendelijke lach, fraai golvend kappershaar, of vertederend lange Bambi-wimpers. Daar had Lasso, die eigenlijk Lazlo heette, maar door niemand zo werd genoemd, allemaal geen last van. Hij had een kort, gedrongen postuur met dikke, gespierde armen en benen. Een wandelende brandkast. Aan de felle, diepliggende oogjes in zijn uitdrukingsloze smoel en zijn kaalgeschoren kop zag je meteen dat je, als je daar de kans nog voor had, maar beter met een boog om hem heen kon lopen. Valt er dan niets positiefs over hem te zeggen? Nou eigenlijk niet, of het zou moeten zijn dat hij zijn tegenstanders nooit lang liet lijden. Hij maakte er doorgaans direct een eind aan. Snel, bekwaam en doeltreffend. Doden was tenslotte een ambacht en time is money.

Inmiddels hebben Angela en Kimberley zicht aangesloten bij Abel en Sjeng. De vier en de ezel vervolgen hun tocht via de bedding van een rivier die deel uitmaakt van een waterkrachtcentrale,

De volgende ochtend, de zon was nog maar net op, schrok Kimberley wakker van een zacht geknabbel aan haar oorlel. 'Hmmm... Sjengie,' kreunde ze slaperig en draaide zich om voor een kus. Maar de lippen die ze op de hare voelde waren weliswaar zacht, maar ook erg groot en nat. Geschrokken sloeg ze haar ogen op en keek recht in de trouwhartige snuit van de ezel. Ze schoot overeind. Plato schraapte met zijn hoef

over de grond en spitste zijn oren. ‘Plato...’ fluisterde ze. ‘Wat is er? Waarom...’ Plotseling hoorde ze ver weg een dreigend gerommel. Onweer? Ze schudde Sjeng wakker.

Ook Angela kwam overeind. ‘Wat is dat?’ zei ze schor van de slaap. Opeens schoot het haar te binnen. ‘Aab!’ riep ze. Abel schrok op. ‘De waterkrachtcentrale! Kom!’ Ze trok hem aan zijn arm omhoog. ‘Naar boven! Die rotsen op!’

Kimberley greep het touw en trok de ezel mee. ‘Kom, Plato! Vlug, vlug, vlug!’ Ze renden naar de rotspartij en probeerden naar boven te klimmen. Angela duwde Abel een rotsblok op, maar hij gleed telkens weer terug. ‘Omhoog!’ riep ze. ‘Sjeng! Help! Het is hier spekglad!’

Achter hen zwol het dreigende gedonder aan. Sjeng rende naar haar toe en duwde Abel de rots op.

‘Plato, kom!’ Kimberley trok aan het touw. Maar Plato rukte met zijn kop en sleepte Kimberley mee, weg van de rivier naar een onzichtbaar paadje dat tussen de struiken langs de rotsen omhoogvoerde.

‘Hé!’ schreeuwde Kimberley naar de anderen. ‘Hier loopt een pad! Hierheen!’

Sjeng, Angela en Abel renden naar haar toe en klauterden zo snel als ze konden achter de ezel aan het pad naar boven op. Onder hen was het water in de rivier snel aan het stijgen en spatte aan alle kanten schuimend tegen de rotsen. Het gedonder klonk steeds harder en werd oorverdovend.

‘Sneller!’ Hijgend duwde Kimberley de ezelkont voor haar het pad op. ‘Kom op, lieverd! Omhoog!’

Plotseling kwam achter hen met donderend geraas een muur van water om de bocht. Hele bomen werden meegesleurd en wervelden als luciferhoutjes in de stroom. Met geweld sloeg de reuzengolf kapot tegen de rotsen. Onder hen werd het pad

compleet weggespoeld.

‘Sneller!’ schreeuwde Sjeng naar boven. ‘Kimmie! Schiet op!’ Een nieuwe huizenhoge golf kwam de bocht door denderen en sloeg naar boven, hoger nog dan de eerste.

‘Hou je vast!’ gilde Angela die met Abel achteraan kwam. Maar het geluid van het brullende water overstemde haar angstschreeuw. De vloedgolf barstte over haar heen en haar gegil werd gesmoord in water, terwijl de grond onder haar voeten wegspoelde.

‘Hierheen!’ brulde Sjeng. Hij greep Angela en Abel tegelijk in hun kraag en sleurde ze uit de modderstroom op het droge. ‘En doorlopen! Dóór!’ schreeuwde hij boven het gedonder van het water uit.

Plato was overgegaan in een soort berggalop en de vier worstelden zich hijgend door de struiken achter hem aan omhoog. Naast hen spoot het water door de spleten en gaten van de rotspartij en doorweekte de vluchtelingen tot op de draad. Abel struikelde en met een kreet van angst gleed hij door de modder naar beneden. Met een woedend gebrul sprong Sjeng hem achterna en wist nog net zijn hand te grijpen. Hij trok Abel omhoog op en droeg hem in zijn armen naar boven. Kletsnat en uitgeput klauterden ze achter de ezel aan de berg op. Hoger en hoger tot ze uiteindelijk boven de rotsen uitkwamen en een plateau bereikten.

‘God zij geloofd...’ kreunde Abel schor terwijl Sjeng hem neerzette. ‘We hebben het gehaald...’

Hijgend stonden de vier naast elkaar en staarden in verbijstering naar het natuurgeweld dat zich voor hun ogen afspeelde. Enorme stromen rivierwater knalden uit de rotsen, spotten schuim spattend in hoge stralen de blauwe hemel in en klaterden neer op de reizigers, de ezel en de struiken om hen heen.

Een tijd lang stonden ze daar op adem te komen.

Opeens voelde Kimberley dat Plato's lippen zachtjes aan haar shirt trokken. Ze draaide zich om en volgde zijn blik de vallei in.

Ze legde haar hand op zijn hals en zei zacht: 'Ik geloof... dat Plato het klooster heeft gevonden.'

Ze zijn weer thuis. Alles is weer bij het oude en vertrouwd. Het leven is weer heerlijk.

Het was twaalf uur 's middags, het heetst van de dag, en Abel stond op de binnenplaats in de zon een plank doormidden te zagen.

'Hé lange!' klonk het achter hem

Met een bezweet gezicht keek hij op. 'Ja?'

Sjeng wees naar een grote stenen plantenbak. 'Je ezel staat je bloemetjes op te vreten.'

Abel draaide zich om. Plato had een pol geraniums uit de bak getrokken en stond daar smakelijk op te kauwen. Abel schoot in de lach. 'Ai ai ai, Platootje! Ben ik helemaal vergeten jou eten te geven! Excusez moi!'

'Zeg,' zei Sjeng.

'Ja?'

'Loop even mee.' Hij zette koers naar de tuin. Verbaasd volgde Abel hem. 'Ja?'

'Even een dingetje,' zei Sjeng onder het gaan.

'Ja?'

'Jij bent blij dat je weer thuis bent...'

'Zeker weten! Ik hoef hier niet meer weg.'

Sjeng grijnsde flauwtjes. 'Snap ik.'

Ze sloegen het pad naar de wijngaard in. 'Jij denkt dat jullie

hier veilig zijn,' zei Sjeng.

'Helemaal.'

'Dat is niet zo.'

'O? Hoezo niet dan?'

'Sargon.'

'Ja?'

'Die komt je opzoeken.'

'Hè? Hij kent mij helemaal niet!'

Sjeng snoof minachtend. 'En gij geleuft dat. Man, hij weet allang wie jij bent en wat je doet en waar je woont. Iedereen weet dat jullie hier een B&B hebben. Vroeg of laat staan ze hier voor je neus en waarschijnlijk eerder dan jij denkt. Dan komen ze even afrekenen.'

Abel masseerde zijn gezicht. 'Fucking hell...'

'Precies.'

Zwijgend liepen ze naast elkaar door de wijngaard. De zon glansde op de druiventrossen, krekels tjrpten, vlinders fladderden en bijen zoemden, maar Abel had er allemaal geen oog voor. Somber staarde hij voor zich uit, zijn gedachten waren bij een eerder incident met een drugsdealer, een jaar geleden. Dat was geëscaleerd in een explosieve schietpartij waarbij zijn geliefde wijndomein op een haar na in vlammen was opgegaan. 'Fucking hell...' herhaalde hij fluisterend.

'Zo is het,' beaamde Sjeng. 'Dus wat gaan we doen?'

'Zeg het maar.'

'We gaan ons voorbereiden. En niet zo'n beetje ook.'

Later...

Als een reusachtige oranje vuurbal was de zon bezig te verdwijnen achter de bergtoppen en zette het oude wijndomein in een koperhouden licht. Abel stak met lange passen de binnenplaats over, in elke hand een rijk gevulde schaal, toen Sjeng aan het stuur van het oranje campertje onder de poort door kwam scheuren.

Op een haar na miste hij de waterput en parkeerde krakend onder de plataan. ‘Godver, wat een barrel!’ riep hij door het geopende portierraampje. ‘Dat jij kan rijden in dat ding man!’ Hij stapte uit met Fifi’s Smith & Wesson volautomatische berendoder in zijn geheven vuist. ‘Zo! Wij zijn d’r klaar voor!’

De deur aan de andere kant zwaaide open en Fifi kwam naar buiten. Nog altijd op haar roze sloffen, alleen droeg ze nu om haar blauw geblomde huisschort een leren riem met twee holsters waar de kolven uitstaken van twee Colt .45 revolvers. Ter begroeting stak het kleine vrouwtje een M82 Barrett scherpschuttersgeweer omhoog. ‘Bonjour!’ kakelde ze vrolijk. ‘Hier zijn we weer!’

Zo. Vanaf hier hebben we aardig wat spoilers weggeven, maar nog lang niet alles! Beleef het boek nu zelf en begin lekker bij het begin.

Heel veel leesplezier en alvast Hartelijk Santé!